

fyrster rundt om i Landet, kunne omgive sig med et Hof, holde Jagter, Maskeballer, Elskerinder . . . Tænk paa Rubens! Tænk paa Goethe! Tænk paa Voltaire! — —«

Per var endelig bleven færdig med at spise. Han havde tændt sig en stærk Cigar og sad tilbage lænet mod den høje Sofaryg uden længer at gide høre paa den andens Udgydelser. Den Nedstemning af Humøret, som Professor Sandrups dadlende og — hvad han maatte indrømme — ikke helt ufortjente Ytringer om ham et Øjeblik havde fremkaldt, fik Champagnen hurtigt modvirket; og hans Tanker var atter dér, hvor de hele den øvrige Tid havde været: hos Fru Engelhardt. De hvirvlende Havannaskyer, han med Velbehag udstødte af sin tilspidsede Mund, forvandlede sig for hans Blik til et luftigt Flor, et bølgende Alkoveforhæng, bag hvilket hendes modne Skikkelse kiggede frem i nogen Dejlighed. Egentlig gik det først nu tilfulde op for ham, hvor forelsket han var. Skulde han være ganske ærlig mod sig selv, maatte han tilstaa, at hans Følelser for hende indtil dette Øjeblik ikke havde været synderlig forskellige fra dem, han plejede at nære for smukke og fyldige Kvinder. Nu forstod han for første Gang i sit Liv Ordet Tilbedelse. Naar han tænkte paa hendes Marmorskuldre, paa hendes sydlandsk yppige Læber, hendes mørkebrune Øjne — store som et Par Kastanier — paakom der ham en